Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIII. No. 107 | JERSEY CITY and NEW YORK, | THURSDAY, JUNE 6, 1996 | CENTS 75 ЦЕНТІВ | ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК | ЧЕТВЕР, 6-го ЧЕРВНЯ 1996 р. | Ч. 107. РІК CIII

Україну непокоїть ядерна зброя на теренах нових членів НАТО

Київ. — Україна стурбована можливим протистоянням бльоків держав у результаті приєднання до НАТО нових членів і розміщення на їхній території ядерної зброї, сказав на пресконференції керівник управління інформації Міністерства Закордонних Справ Юрій Сергєєв.

„Україна висловлює занепокоєння у можливості відтворення того, що свого часу з такими зусиллями було знищено — полярне протистояння бльоків — і не хотіла б опинитися в зоні конфлікту інтересів різних угруповань", — заявив Ю. Сергєєв, наголошуючи на тому, що проблеми глобальної безпеки набувають особливої ваги саме тепер, коли обговорюється поширення НАТО.

Ю. Сергєєв сказав, що протистояння можна уникнути, якщо НАТО випрацює нові підходи до своєї ролі в побудові безпеки Европи і, можливо, відмовиться без потреби розміщувати ядерну зброю на теренах нових країн-членів альянсу.

Як відомо, Росія активно виступає проти поширення НАТО і нарікає, що Захід не розуміє її точку зору з цього питання. Ядерна зброя на території нових членів НАТО може дуже загострити відносини альянсу з Російською Федерацією.

Ю. Сергєєв зазначив, що Україна є прикладом для інших держав у справі ліквідації ядерних озброєнь. 1-го червня Україна стала без'ядерною державою, вивізши до Росії останню ядерну боєголовку із своєї території. У своїй заяві з приводу цього Президент Леонід Кучма наголосив, що ліквідація розташованої на теренах України ядерної зброї надає унікальну можливість для втілення в життя ідеї без'ядерної Центральної та Східньої Европи.

На пресконференції приділено також чільну увагу концепції під назвою „НАТО — більш европейська організація".

„Тепер важко сказати, чи буде европейська безпека без ЗСА, — сказав Ю. Сергєєв, — але операції з підтримання миру на Балканах проводилися із значною участю підрозділів цієї держави".

За словами Ю. Сергєєва, тепер широко дискутується структура европейської безпеки — чи то буде НАТО, чи ОБСЕ, чи Західньо-европейський союз.

„Україна вважає, що система безпеки має бути всеохоплюючою, до неї необхідно залучати якомога більше держав світу", — наголосив він.

Фонд "Українська Перспектива" турбується про Верховну Раду

Київ (УНІАР). — Віцепрезидент Фонду "Українська Перспектива" Микола Томенко під час зустрічі з представниками засобів масової інформації сказав: "Є намір зруйнувати Верховну Раду, як інститут", як з боку парламентарних лівих, які не реєструються, так і з боку президентської групи, яка щотижня призначає нових парламентаристів на урядові пости.

Депутат від групи "Реформи" Юрій Оробець висловив стурбованість з приводу заяви Президента Леоніда Кучми про можливість винесення на референдум проєкту конституції за станом його на 11-го березня, якщо парлямент не схвалить проєкт, погоджений Узгоджувальною радою. "Такий крок Президента приведе до громадянської війни в Україні",— вважає Ю. Оробець. Водночас він зазначив, що не розуміє, на чому базується певність голови Верховної Ради України Олександра Мороза щодо ухвалення конституції найближчим часом. Ю. Оробець вважає О. Мороза винним у затягуванні конституційного процесу в парляменті.

Російські кандидати бояться фальсифікацій

Москва. — Побоюючись фальсифікацій під час призначених на 16-го червня президентських виборів, претенденти на найвищий державний пост Росії звинувачують один одного у підступних намірах.

Першими оприлюднили свої сумніви комуністи. Після свого травневого закритого пленуму вони заздалегідь повідомили виборців, що при підрахунку голосів обов'язково станеться шахрайство з боку влади, яка боїться перемоги кандидата від Комуністичної партії Російської Федерації Геннадія Зюганова.

Відразу після того Ґеорґій Сатаров, дорадник президента Боріса Єльцина, звинуватив комуністів, що вони формують „бойові групи", завданням яких є викликати безпорядки у країні у випадку перемоги у виборах Б. Єльцина. У відповідь Ґ. Зюганов сказав, що ці групи покликані унеможливити фальсифікацію вислідів президентських виборів. Саме з цією метою на всіх виборчих дільницях, від сільської до окружної, будуть присутні 200,000 спостерігачів від Комуністичної партії, бо лише в цей спосіб можна забезпечити чесне проведення виборів.

Зі свого боку, дорадник президента запевнив, що „загальноросійський рух громадської підтримки Б. Єльцина охопить всі без винятку виборчі дільниці своїми спостерігачами".

Генеральна Асамблея ОАД засуджує закон Гелмса-Биртона

Мехіко Сіті, Мехіко. — В Панамі відкрилася XXVI Генеральна асамблея Організації американських держав. Головною точкою порядку денного на цей раз буде недавно прийнятий Конгресом ЗСА антикубинський закон Гелмса-Биртона, який передбачає запровадження економічних санкцій проти закордонних торговельних партнерів Гавани.

На такому порядку денному наполягали латиноамериканські країни і Канада, які рішуче виступили проти згаданого американського закону. Він, на їхню думку, порушує норми міжнародного права і стане поважною перешкодою на шляху інтеграційнигх процесів, які набирають силу на американському континенті.

Генеральний секретар Організації американських держав Цезар Гавірія підтвердив у Панамі, що прийняті Вашінґтоном дискримінаційні заходи викликали „велику тривогу у делегатів Генеральної асамблеї, які мають намір перетворити у головну тему розмови".

Міністри закордонних справ 34 країн - учасниць ОАД вирішили утворити в рамках організації новий орган — Міжамериканську раду в питаннях всебічного розвитку. Міністер закордонних справ Мехіко Хозе Анґель Гурріа, якого обрано в коло керівників нового органу, сказав, що закон Гелмса-Биртона суперечить програмовій діяльності ради.

СДПУ бореться за парламентарну республіку і земельний устрій

Первомайськ, Миколаївська обл. — Україна повинна бути парламентарною республікою із земельним устроєм, згідно з програмою Соціял-Демократичної Партії України, ухваленою на 8-му З'їзді організації, що відбувся 2-го червня.

Біля 60 делегатів з'їзду дійшли до згоди, що лише парламентарна республіка здатна забезпечити в сучасних умовах належну відповідальність держави перед народом, стати надійним запобіжником авторитарних тенденцій у виконавчих структурах.

Земельний устрій — це єдине, що зможе забезпечити політичну стабільність та територіяльну цілісність України, сказано у програмі СДПУ. Учасники з'їзду вважають, що обсяг уповноважень, визначений центральними органами влади, як оптимальний для земель і держави, потрібно конституційно закріпити і завчасно делеґувати землям.

У своєму виступі голова Ради СДПУ Юрій Буздуган знову, як і на пресконференції 30-го травня, наголосив на важливості створення демократичної опозиції.

„Україна — це поліційна держава з пануючою ідеологією невпинного збагачення авторитарних корпорацій кланового характеру з нерозвинутими структурами громадянського суспільства", — сказав Ю. Буздуган. Вихід з цієї ситуації він бачить у створенні демократичної опозиції, яка має забезпечити ефективне та продуктивне виробництво і справедливий розподіл виробленого продукту.

Головним завданням СДПУ в царині економічної політики Ю. Буздуган вважає побудову ефективної, соціяльно-орієнтованої і змішаної економіки.

На „Тризубівці" відбудеться Олімпійський фестиваль

Горшам, Па. (М. Б-й). — Тут в неділю, 16-го червня 1996 року, від год. 12-ої полудня до год. 7-ої по полудні, на відомім спортовім комплексі „Тризубівка" відбудеться Олімпійський фестиваль з різноманітною програмою.

В програмі — польова Божественна Літургія в 12-ій год. полудня, а відтак виступи різних танцювальних ансамблів, після яких до танців приграватиме оркестра „Львів'яни". Для дітей будуть різні розваги, такі як „мунвок", кловн і магік (чарівник). Для вигоди публіки будуть добірні харчі і можна буде набути різні речі на столах продавців. Вступ на фестиваль 5 дол. від дорослих, а для дітей до 13-го року вступ вільний.

Тому, що цей день є Днем Батька, організатори фестивалю запрошують всіх батьків зі своїми родинами прибути на цей фестиваль. Весь дохід з фестивалю призначений на потреби олімпійських дружин з України, які братимуть перший раз участь в літніх олімпійських змаганнях в Атланті, Джорджія. Фестиваль влаштовує Реґіональний Український Олімпійський Комітет у Філядельфії.

Почалися навчання „Щит миру—96"

Львів. — На Львівщині почалися багатонаціональні навчання „Щит миру—96", які проходять під егідою програми НАТО „Партнерство для миру", повідомила УНІАР 3-го червня.

У навчаннях беруть участь підрозділи з дев'яти країн: Болгарії, ЗСА, Молдови, Польщі, Росії, Румунії, Словаччини, України і Чехії. 12 країн направили на навчання своїх спостерігачів.

1,300 військовиків на 45 бронетранспортерах та 100 автомобілях різних кляс упродовж тижня виконуватимуть завдання, характерні для операцій з підтримки миру в „гарячих точках".

В урочистій церемонії відкриття навчань, яка відбулася у львівському навчальному центрі, брали участь міністри оборони країн-учасниць, а також керівники військових відомств Мадярщини, Грузії та Білорусі.

Міністер оборони України Валерій Шмаров, виступаючи на церемонії відкриття, сказав, що ці навчання є однією з ознак нових політичних реалій сьогодення. Його підтримав міністер оборони ЗСА Вілліям Перрі, підкресливши, що його покоління, яке жило під час холодної війни, ще п'ять років тому не могло й мріяти про подібне. „Але нашими діями тут ми пишемо нову історію нового покоління", — сказав він.

Керівники військових відомств відвідали навчальні точки, на яких військовики у складі змішаних рот приступили до практичного виконання програми навчань.

Продовжують коментувати звільнення Є. Марчука

Київ (УНІАР). — Перший Президент України Леонід Кравчук на прохання журналістів прокоментував звільнення Євгена Марчука з посту прем'єр-міністра: "Коли б звільнення відбулося на тлі виходу з кризи, поліпшення ситуації загалом, це викликало б природнє здивування кожної людини — чого раптом на тлі досягнень звільняють прем'єр-міністра. А ситуація в країні важка, вона загострюється і Президент шукав такі кадрові рішення, які відповідали б ситуації", — зазначив Л. Кравчук, назвавши це рішення Л.Кучми "і політичним, і економічним кроком".

Він також сказав, що новопризначеного прем'єр-міністра Павла Лазаренка знає з часів своєї президентури як людину, що ефективно працювала "у важкому регіоні". За словами Л.Кравчука, П. Лазаренко "активно вирішував складні маштабні проблеми" і робив це досить кваліфіковано. "Але чи зможе він успішно працювати на посаді прем'єр-міністра — я сьогодні не заризикую сказати: він достатньо підготовлений, а результати побачимо пізніше", — підсумував колишній Президент України.

Міністер юстиції Сергій Головатий зазначив, що з юридичного боку звільнення Є. Марчука цілком законне, а коментувати рішення Президента відмовився з етичних і юридичних міркувань.

Секретар Ради національної безпеки Володимир Горбулін рішення Президента Л.Кучми назвав "цілком виправданим", а формулювання про звільнення Є.Марчука — "досить м'яким", отож, на його думку, Марчук "мав би бути задоволений саме таким формулюванням і таким перебігом подій".

Як уже інформовано, в указі Президента сказано, що Є. Марчука звільнено у зв'язку з постійною працею у Верховній Раді.

Лідер Комуністичної Партії України Петро Симоненко назвав звільнення Є. Марчука "більше політичним кроком, аніж кроком, що сприятиме розв'язанню проблеми щодо виплат заробітків". За словами П. Симоненка, затримка зарплатні свідчить про "неспроможність економічного курсу держави в цілому". Комуністи радять змінити цей курс радикально і водночас зліквідувати Адміністрацію Президента, якій "надано уповноваження другого Кабінету Міністрів". Про П. Лазаренка Симоненко сказав, що він, як колишній компартійний номенклатурник, пройшов випробування на високих постах, продемострувавши досягнення в економіці та високого рівня організаційну працю. Однак, "це призначення крім усього свідчить, що в Президента просто немає команди і

(Закінчення на стор. 3)

В Україні

СМЕРТНІСТЬ ЗРОСТАЄ

КИЇВ. — У першому кварталі 1996 року в Україні зареєстровано 228,100 смертей, що на 24,100 більше, ніж за цей же період минулого року. Згідно з повідомленням Міністерства Статистики, смертність збільшилася на 11.8 відс., порівняно з першим кварталом 1995 року. Найбільша смертність у Черкаській, Тернопільській, Хмельницькій, Житомирській областях. Смертність від хвороб органів дихання в цілому по Україні зросла на 26.3 відсотка, випередивши інші причини смерти.

ПАМ'ЯТНИК ВОЯКАМ

ДОНЕЦЬКЕ. — Тут відбулося урочисте відкриття пам'ятника воякам, що загинули в Афганістані. Відправлено також Панахиду і освячено пам'ятник за православним обрядом. Освятив пам'ятник Єпископ Донецький і Маріюпольський Іполіт Української Православної Церкви Московського Патріярхату.

ОЗБРОЄННЯ МАЄ БУТИ ГУМАННІШИМ

КИЇВ. — Перший секретар відділу багатостороннього роззброєння та заборони хемічної й біологічної зброї Володимир Дзюба повідомив, що Україна дотримуватиметься положень протоколу другої конвенції про заборону і обмеження "негуманних видів звичайної зброї". Згаданий протокол забороняє застосовувати звичайні міни, які не мають елементів виявлення. Крім того, встановлені дистанційно міни повинні мати механізм самознищення і резервний елемент самодеактивації з досить високим рівнем надійности. Згідно з протоколом, елементами виявлення протипіхотні міни мають бути забезпечені з 1-го січня 1997 року.

БАНК І МІЛІЦІЯ

КИЇВ. — Співпраця українського "Промінвестбанку" з Головним управлінням боротьби з організованою злочинністю Міністерства Внутрішніх Справ України має на меті попередження і розкриття фінансових злочинів різних напрямків, в тому числі нецільового використання кредитів. Банківим установам надаватиметься допомогу з метою недопущення на працю колишніх засуджених, або схильних до злочину осіб чи груп, а також людей, причетних до тіньової економіки.

ПРОФСПІЛКИ ДОПОМАГАЮТЬ АРМІЇ

РІВНЕ. — Федерація профспілок Рівненської области допомагає 13-му армійському корпусові. Обласні профспілкові комітети виступили організаторами збору грошей для військовослужбовців. Допомогу вже отримали 18 частин на суму понад три більйони карбованців. Голова обласної федерації профспілок Олександер Седлецький розповів, що така маштабна модель допомоги армії застосовується профспілками вперше і що вони обрали собі гасло "Народ і армія — єдині", котре для них не є порожніми словами.

КРИТИКУЮТЬ КЕРІВНИКІВ КРИМСЬКОЇ ТЕЛЕРАДІОКОМПАНІЇ

КРИМ. — Керівники шістьох кримських організацій в електронічних газетах оприлюднили звернення до керівництва України зі скаргою на керівництво державної телерадіокомпанії Криму, яке, за словами авторів заяви, проводить "антидержавну політику, спрямовану на зруйнування єдиного інформаційного простору України". На їх думку, керівництво телерадіокомпанії "Крим" цілковито зрослося з кримінальними структурами: "діє цензура, проводяться кадрові чистки, терор над 'неблагонадійними' працівниками". Заяву підписали керівники крайового Руху, Спілки Офіцерів, Товариства "Просвіта", Українського Громадянського Конгресу, кримськотатарської організації "Яшлик" і Української Студентської Спілки, які вимагають вислати до Криму урядову комісію для вивчення ситуації.

В АМЕРИЦІ

ВЕРХОВНИЙ СУД ЗСА вирішив, що банки мають право вимагати додаткової заплати від тих, які маючи кредитові картки не платять в час своїх зобов'язань, навіть коли вони задовжилися в одному стейті, а їхній банк працює в різних стейтах. Це уважають банки своєю перемогою, бо досі не можна було потягати до відповідальности довжників на кредитову картку з іншого стейту.

ПРИВАТНІ ЛІКАРНІ В Ню Йорку в числі 20 плянують у близькому часі звільнити з праці численних працівників тому, що вони не є спроможні платити за їхню працю. Це доказує, що давно передбачена фінансова криза приватних шпиталів у Ню Йорку вже стала дійсністю. Вона спричинена в першу чергу обмеженням виплат з Медікейд і підвищенням коштів.

СКОРОЧЕННЯ ДНІВ ПРАЦІ у численних фабриках ЗСА стає тепер постійним явищем тому, що в цей спосіб це краще оплачується працедавцям. Бюро статистики праці в ЗСА подає, що від 1985 до 1991 років відношення між повним часом продукції а працівниками, що працюють традиційних вісім годин впродовж п'ятьох днів зменшилося із 84.1 відсотка до 81.8 відсотка. В опиті переведеному у 800 підприємствах, що мають 1,000 або більше робітників можна побачити, що вже 34 відсотки їх працює на скорочених днях, а 14 відсотків думає це зробити в скорому часі.

У СВІТІ

ВИВЕДЕННЯ ізраїльських військ з Геброну стало першою великою проблемою для нового прем'єр-міністра Ізраїля Беняміна Нетанягу. З одного боку, він пообіцяв виконувати зобов'язання, які взяв на себе попередній уряд, в тому числі вивести, у рамках початого ще Іцаком Рабіном і продовжуваного Шімоном Пересом мирного процесу, війська з Геброну. Однак з другого боку, Б. Нетанягу зазнає такого сильного тиску від своїх прихильників з правих і релігійних кіл, що коли б він прийняв рішення вивести війська, то це було б негайно потрактовано державною зрадою. Тим часом у Геброні ситуація з кожним днем загострюється, палестинці знову кидають камінням услід ізраїльським воякам, які, згідно з обіцянкою Ш. Переза, мали залишити місто ще в березні.

У ШЕСТИ з дев'яти виборчих дільниць у містах і селах Албанії відбулося повторне голосування у рамках виборів до парляменту країни. У них знову перемогли кандидати від правлячої Демократичної партії. Троє депутатських місць, котрі дотепер залишалися вільними, дістали представники Республіканської партії і Національного фронту. Однак і на цей раз лідери опозиційних лівих сил, не маючи ніяких фактичних доказів, звинуватили албанську владу і Демократичну партію у фальсифікації вислідів голосування і заповнили, що найближчим часом організують масові акції протесту.

ПОВІДОМЛЕННЯ ДО ЧЛЕНІВ З ВИПЛАЧЕНИМИ ГРАМОТАМИ

Час минає і минає Ваша нагода замінити Вашу виплачену грамоту на нову грамоту з одноразовою вкладкою на підвищену суму забезпечення. Не відкладайте, а негайно присилайте Вашу пропозицію та гроші. Ця нагода неповториться. Програма додаткового забезпечення вже кінчається.

Головна Канцелярія УНСоюзу

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486. UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-0180, e-mail: unaestat@travel.ios.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

„Спокійно, відверто і твердо“

Коли ми пересвідчуємося, як невідступно Москва поширює свої інтереси на всю територію колишнього СССР, як ідея великодержавности знову стає основою офіційної ідеології, як ця ідеологія вже узгоджується з кривавою практикою у Чечні, як вперто Росія противиться вступові до НАТО країн Центральної та Східної Европи, то годі не здивуватися з проросійського наставлення Заходу, який, дивлячись на росіян, нічого не бачить, і слухаючи їх, нічого не чує — бо не хоче ні бачити, ні чути.

Росія, користуючись з цієї західної нерозбірливости, активно шукає способів залишитися визначальним геополітичним чинником, тому пробує створити новий антизахідний альянс з Іраном, якому вже продає ядерну технологію, а також з Китаєм. Ще зовсім недавно, впокорюючи свій бунтівний парлямент гарматами, президент Боріс Єльцин обіцяв, що Росія от-от перейме західньоевропейські економічні, політичні та культурні стандарти. Тепер він, виступаючи нещодавно у Шангаї, заспівав щось протилежного: „Нехай задумаються інші країни над тим, що таке Китай плюс Росія!“

Перебіг подій на теренах колишньої совєтської імперії спонукує задуматися над зловісною ролею Росії навіть без китайського „плюсу“. На жаль, офіційну опінію ЗСА щодо російської ситуації і перспективи формують такі ліваки і москвофіли, як Строб Толбатт, хоч американська політологія має значно глибших і об'єктивніших аналітиків. Наприклад, Збігнєва Бжезінського, який вже два роки тому остерігав: „Найменша спроба у тій чи іншій формі відродити імперію, пригноблюючи пробуджені національні поривання неросіян, не може не суперечити зусиллям, спрямованим на утвердження демократії. Усе зводиться до простої, але безпомильної аксіоми: Росія може бути або імперською, або демократичною, однак ніколи тією й іншою водночас“.В одній зі своїх останніх статей у газеті „Вашінгтон Таймс“, під назвою „Росія: не партнер і не пацієнт“, З. Бжезінський розвінчує марнослів'я Білого Дому щодо „російської демократії“ та „зрілого стратегічного партнерства“ Росії з Америкою. Ці заяви, пише З. Бжезінський, „не мали якогось реального підґрунтя і були спричинені наївністю та прагненням вважати бажане дійсним“. Дипломат радить росіянам „подивитися у вічі дійсності“: після 75 років панування комунізму їхня держава сьогодні не є ані світовою, ані розвиненою“ і її ще чекає докорінна політична та соціяльна перебудова. Однак Москва в такій мірі засліплена власним шовінізмом, що ігнорує реальний стан речей — становище країни „третього світу“. Росія займає тепер аж 23-тє місце за валовим виробничим продуктом на душу населення, 26-те — за продуктивністю промисловости, 37-ме — за рівнем сільського господарства, середня тривалість життя впала до рівня відсталих африканських країн.

„Ілюзії рісійських політиків щодо статусу та сили їхньої держави небезпечні ще й тим, що вони гальмують справжню демократизацію Росії,— вважає З. Бжезінський.— Бо це спричинює ностальгію за тими „славетними“ часами, коли Совєтський Союз справді був головним суперником Америки, легітимізує комуністичну партію і таким чином перешкоджає остаточному розривові зі совєтським минулим“.

Свою актуальну аналізу американський вчений закінчує чотирма висновками, які також цікаві і важливі з нашої, української, точки зору:

1. Якщо Росія хоче й далі спиратися на західню фінансову підтримку, то пріоритетом для Кремля мають стати не претенсії на світове лідерство, а спрямована на подолання соціяльної відсталости внутрішня модернізація.

2. Справжня демократизація Росії потребує безповоротного розриву з комуністичним минулим. Згадаймо денацифікацію Німеччини та демілітаризацію Японії.

3. Існування нових незалежних держав, колишніх республік СССР, є реалією післякомуністичного існування, що звільняє Росію від тягара насильницького імперського утворення, і такий стан не може бути порушений домаганнями нового імперіялізму.

4. Розвиток Европейського союзу та НАТО зблизить Европу і Росію й таким чином дасть їй змогу стати справжньою частиною Европи.

Про це слід сказати спокійно, відверто і твердо“.

Чи хтось у Кремлі або у Білому Домі візьме до уваги ці тверезі висновки? Дуже в цьому сумніваємося. Росія вже стоїть на порозі до нової диктатури, а на Заході її все ще мають за демократичну країну.

Володимир Звіглянич

ЗАСТІЙ І ВІДХІД Є. МАРЧУКА

I

Явно йдучи за італійським сценарієм, Україна вже має сьомого прем'єра від 1990 року. Нагадаємо читачам, що тоді прем'єром був Віталій Масол, а головою Верховної Ради Леонід Кравчук. Після Масола прем'єрами були: Вітольд Фокін, Леонід Кучма, Юхим Звягільський (в.о.), знову Віталій Масол, Євген Марчук, і ось тепер вже Павло Лазаренко. Обидва Президенти — і той, що пішов, і Кучма немовби змагаються між собою, хто буде мати більше прем'єрів. Покищо лідером є Кравчук — він мав п'ятьох прем'єрів, а Кучма — трьох (Масолові випало щастя служити обом), але у нього ще є час наздогнати і перегнати Кравчука.

Новина про відхід Марчука захопила зненацька тільки того, хто не дуже уважно стежив за перебігом політичних подій в Україні, які за всієї їхньої видимої „стабільности“ криють в глибині шекспірівські пристрасті.

І, за Шекспіром, якому належить крилата фраза „О, світ, ти театр!“, об'єктом цих пристрастей є боротьба за владу, за визначення (та визнання) пріоритетів.

Політичні спекуляції

Нагадаємо також, що Леонід Кравчук перед президентськими виборами влітку 1994 року несподівано призначив Віталія Масола прем'єр-міністром взамін Юхима Звягільського, якому приписують привласнення близько 25 млн. дол. — трішечки менше однієї десятої боргу України до ООН, — і який тепер перебуває на довшому лікуванні в Ізраїлі, не втрачаючи, між іншим, місця у парляменті (а отже й депутатського імунітету), а також українського громадянства. На думку аналітиків, метою Кравчука тоді було максимально ускладнити дії Кучми на посту Президента, оскільки антиринкові погляди Масола були відкритою таємницею. Однак Кучма уживався з Масолом аж до березня 1995 року, тобто півроку з моменту проголошення програми радикальних ринкових реформ у жовтні 1994 року. У березні 1995 року Масол був змушений зрезигнувати в наслідок абсолютного нерозуміння того, що ж діється в економіці, і Кучма призначив — як очікувалося тоді — Євгена Марчука, колишнього шефа КҐБ (а згодом СБ) України. За Марчуком була слава розважливого, компетентного політика, з чудовим знанням німецької та англійської мов, з досвідом перебування на Заході, який знав, що таке ринкова економіка не з книжок. Марчук був популярний в народі, його якось на диво лагідно сприйняв і парлямент, якому взагалі догодити дуже важко. Сподівалося, що під таким твердим керівництвом України зможе таки зрушити воза економічних реформ.

Що вдалося зробити Урядові під головуванням Марчука у перші місяці його правління, — це дещо загальмувати темпи падіння валового національного продукту (11 відс. у 1995 р. проти 17 відс. у 1994 р.), збити інфляцію з десятків до кількох відсотків на місяць (хоча за 1995 рік інфляція в Україні становила 150 відс. — найбільший рівень з невоюючих країн) та нарешті розпочати малу приватизацію. Проте, починаючи з літа 1995 року, почалися і ставали дедалі голоснішими розмови про „корекцію“ реформ, за якою стояло небажання „червоних директорів“, а найбільше директорів підприємств військово-промислового комплексу, входити до ринкового змагання та позбуватися гарантованих постачання, державного замовлення та збуту — цієї основи основ командної економічної системи. З притаманною йому елегантністю тодішній радник Кучми з макроекономіки і головний розробник радикального пляну жовтня 1994 року Анатолій Гальчинський звів усю різницю між ринково-орієнтованою політичною концепцією та антиринково налаштованими виробниками та політиками до різниці в місячній інфляції — перша вимагала 1-2 відс. на місяць, тоді як друга — 4-5 відс.

Гальчинський вбачав „корекцію“ саме в переході на 4-5 відс. альгоритм та збереження „найкращих“ стратегічно важливих для держави підприємств (першим серед яких він чомусь вважав завод „Південмаш“) у тих умовах, в яких вони звикли працювати, тобто на повному державному забезпеченні.

(Закінчення буде)

Оксана Сон

Чи бавляться ангели круглями?

(З циклу „Літні грози“)

Лиш варто було мені клацнути дверима авта, як ні звідси ні з'звідти раптом пішов дощ. Такий щедрий і рясний, якого тільки можна б побажати землеробам після сівби чи городникам після висадки ярини.

Досить було декількох секунд, щоб змокнути навіть не до рубця — до найпотаємнішої нитки...

Люди, мов зайці кинулися навтьоки, щоб бодай трошки сховатися від напасниці-зливи. З огляду на спеку, яка ось уже декілька днів пражить, мов у жнива, мало хто відмовився б від такого відсвіжуючого і благодатного душу, але... не по дорозі до крамниці. Соломинкою рятунку для нас, втікачів, став невеличкий навіс, під яким ще декілька днів тому продавали рослини городнього скарбу, який влітку чи восени перетвориться на „ріг достатку“, а для цього треба тільки трошки... бажання, хвилю часу та сяк-так покопати землю біля садиби і встромити в неї паросток помідорів, паприки, огірків чи суниць. Город готовий! Решта — справа природи. Під щедрим сонцем нюджерзького неба все росте, мов у казці, швидко і без проблем...

Величезні краплі (мабуть, в житті не бачила ще таких), з яких розпочалася ця феєрія, за хвилину злилися в мокрі шнури, які, без перебільшення, тяглися аж з небес. Ще мить, і мов сизі верети хтось порозвішував на жердині — так густо й непроглядно лив дощ. Та цього, видно, було замало — і „режисура“ змінилася. Подув вітрисько. Раз, другий, третій. Злякано затріпотіла листва на присадкуватих яблуньках. Зашуміла, ніби благаючи порятунку. Але хто порятує? Розгуканий вітер шалів, і виглядало, що до вподоби була йому ця забава. Це не була пустоці. Це була ознака можливої біди, яка в мить ока могла б трапитися — так характерна для цієї пори року. Так характерна для цієї землі...

Навіть дуби не надто пручалися — вітер так смикав їх чуприни, що, здавалося, ось-ось видре з корінням цих сторічних велетів. Ще більш насупилося небо — звело кострубаті брови хмар. Хижим оком блимнула блискавка. „Гр-ррр, гр-ррр“ — розлетілося понад нашими головами грізне гарчання грому. Люди принишкли, а згодом, мов розтривожене муравлище, заворушилися — це вже не жарти. Як завжди, не обійшлося без коментарів. Не надто приємна мелодія для вуха, не надто відповідне місце для концерту.

А гроза наче глумилася над нами, мабуть, хотіла нас добре настрашити — роздурілася, жартів повчала. Пускала стрілами вогняних птахів, а їм навздогін — грізних вовкулаків. „Грр-ррр, гр-ррр, гр-ррр“ —гриміли невидимі потвори. Та благо, що все далі й далі, і щораз тихіше...

Моїм „сусідою“ виявився 7-8 річне хлоп'я. Його кучерява копиця щораз глибше влазила в плечі як тільки розлога громовиця заглушувала нас. Раптом він звів на мене свої блискучі, мов оливки очі й несподівано сказав: „Лейді, донт бі скерд. Анджелс ар бовлінг“.

Гроза як раптово розпочалася, так і закінчилася. Визирнуло сонце й заходилося збирати водяну пару, що густо підіймалася над розігрітою землею. Все ожило, оновилося, посвіжіло після грози. „Анджелс ар бовлінг“ — дзвеніли хлопчикові слова. „Авжеж“ — всміхнулася про себе я...

Леся Храплива-Щур

ІЗ СВІТЛИХ ГЛИБИН МИНУЛОГО

II

Другий розділ „Пергамент і книга“ розказує про історичні хвилини постання таких незрушимих пам'ятників нашої духовости, як „Повість давніх літ“ Нестора та „Острозька біблія“. Там же вміщені і живі картини із життя київських бурсаків. Розділ „Велетні на верхів'ях“ розказує цікаві моменти із життя наших трьох найбільших геніїв — Тараса Шевченка, Івана Франка та Лесі Українки. Автор зосереджується головним чином на їх молодому віку, щоб молоді читачі шукали подібностей між собою та тими, хто повинен їм стати прикладом на все життя. Великий обсяг відомостей про історичні обставини, про погляди героїв цих оповідань, вплетений зручно у розповідь дії та в діялоги. Дитина, слідкуючи за ними з зацікавленням, засвоює рівночасно майже без труду велику кількість потрібних відомостей та рівночасно починає вважати їх своїм власним здобутком, чимось, що є частиною її власного світу уяви, мрії. Без сумніву, цей задум вдався авторові повністю.

Старе латинське прислів'я каже, що „книжечки мають свою долю“. Справді, про появу кожної книжки можна б написати другу, не менш захоплюючу книгу-роман про всі труднощі та невдачі, які довелося перебороти, поки книжка появилася на світ і дійшла до читача.

Особливо цікава була б ця історія, коли говорити про діяспорні видання, які появилися в умовах відірвання від рідної землі та завжди майже стараннями тільки зацікавлених одиниць при не надто великій увазі загалу громадянства.

Отже в першу чергу треба підкреслити, що мистецьке оформлення книжечці дали два справжні знавці наших історичних „реалій“ — Петро Андрусів та Михайло Михалевич. А оформлення книжки — річ ніяк не другорядна, бо воно викликує враження про книжку „на перший погляд“ та у великій мірі вирішує, як сприйме текст читач, особливо молодий, та скільки залишиться в його свідомості із цієї лектури. Про високий мистецький рівень видань дбає, зрештою, Об'єднання Українських Працівників Літератури для Дітей і Молоді, активним членом якого є автор вже впродовж половини століття в діяспорі.

А історія „Меч і книга“ така: у 1954 році видало книжку видавництво Спілки Української Молоді „На варті“ у Торонто, друге видання появилося у 1980 році у видавництві відомого діяча нашої культури Олександра Моха, який, незважаючи на всі труднощі, переніс своє видавництво „Добра книжка“ із княжого Львова у діяспорну столицю Торонто і там довгі роки продовжував свою видавничу місію.

Найцікавіше, однак, третє, сучасне видання, бо два попередні вже дуже давно вичерпані. В першу чергу, воно появилося вже у золотоверхому Києві. Уможливила його одна людина, відома меценатка Марія з Тарнавських Крижанівська з Рочестеру в ЗСА. Не лише її княжим матеріяльним пожертвам, але й особистим наполегливим старанням в Україні завдячує свою появу 60,000 примірників прекрасних легенд Константини Малицької „Гарфа Леїлі“, 30,000 накладу оповідання відомої авторки, героя УПА Богдани Світлик — Марії Дмитренко „Учителька“ і нарешті, 15,000 примірників „Меча і книги“. Щоправда, в цій роботі немало помогли меценатції її сини, яких вона зуміла виховати у вірності своїм ідеалам. Але все ж кількаразові поїздки в Україну та всі труднощі післяколоніяльної економіки, які довелося поконати при цьому, — це подвиг ніяк не з буденних. Завдяки їм київська „Просвіта“ дістала можливість розповсюдити слово української правди для 15,000 української дітвори. А на неї вже чигали з усіх станків дешеві російськомовні видання. Оце ж ці діти за недовгий уже час перебереуть керму молодої держави, і треба їм добре знати, на яких основах та куди вони її поведуть.

І приходить думка: а наскільки ж більше добра зазнали б наші діти — і в Україні, і по несходимих просторах східної діяспори, і таки в нашій діяспорі, якби не одна Марія Крижанівська, а значно більше наших громадян поважного віку захотіло скористатися її прикладом!? Якби теж схотіли вкласти свій нелегко здобутий за все життя гріш у найважливіше підприємство — у розбудову духової України, а без неї і держава не встоїться.

Українські Працівники Літератури для Дітей і Молоді мають ще чимало подібних повновартісних творів для наших дітей, тільки б знайти для них меценатів!..

А покищо бажаємо багатьох щасливих років і авторові, і меценатці „Меча і книги“. Хай їх приклад знаходить все більше наслідників, щоб сталилися мечі характерів нового покоління, щоб жили їх все нові й нові книги — на скріплення безсмертя народу!

Микола Савчук

Еміґранти

Знову ми по світах розлітаємось —
Хлопці з гір і дівчата степів,
Знову й знов ми себе розриваємо
Пів-на-пів.

Знов зустрілись в Ню Йорку
В Мангеттені:
Той зі Львова, а та із Лубень,
І у цім загот-доганім місті
Їм не треба ілек і пісень.

Пощо б їм матерів покидати
І казати щохвилі „о'кей“?
Пощо б їм на очах утрачати
Своїх рідних дітей?

І тому я печальний по вінця,
І тому моя рима сумна,
Бо я знаю — вини українців
В цім нема.

А як є — то мала.

Україна

Василь Маркусь

„ТВОРИ“ А. ВОЛОШИНА — НОВІТНЯ ІСТОРІЯ ЗАКАРПАТТЯ

Августин Волошин, „Твори“. Видання підготували Олекса Мишанич і Павло Чучка. Ужгород, МПП „Гражда“, 1995. 456 стор.

I

В ювілейний рік о. А. Волошина (1874-1945) — 120-ліття від дня народження та 50-ліття смерти, його земляки і шанувальники змоглися на три публікації про цього всебічного діяча, „батька“ національного відродження українського Закарпаття. Ними є збірник матеріялів міжнародної наукової конференції в Ужгороді в березні 1994 року, який має назву „Карпатська Україна і Августин Волошин“ (МПП „Гражда“, Ужгород, 1995), праця празького українця Тетяни Беднаржової „Волошин — політик, учитель, мислитель“ (Львів, Духовна Академія, 1995) та рецензована тут праця — вибрані „Твори“ А. Волошина.

Упорядники та автори солідної передмови на 30 сторінках Олекса Мишанич і Павло Чучка фахово впорядкували вибрані твори і праці ювілята: 1. Спомини, інтерв'ю, публіцистика; 2. Історія Церкви і культурно-національного пробудження Закарпаття; 3. Педагогіка; 4. Мовознавство; 5. Літературознавство; 6. П'єси. Окремо додано різні документи (звернення, закони, промови) авторства А. Волошина та бібліографію. До всіх розділів та опублікованих у них праць додано джерельні та вияснювальні примітки і покажчик імен та назв.

Саме за цими розділами розглянемо вибрані опубліковані тут праці і важливіші з них прокоментуємо.

Характер спогадів та історичних причинків мають довші статті А. Волошина на тему боротьби Греко-Католицької Церкви проти мадяризації, за здобуття церковної автономії в Угорщині, а згодом в Чехо-Словаччині, та за кириличну азбуку на Закарпатті. Цікаві причинки А. Волошина до історії закарпатської журналістики, про виникнення і політичну орієнтацію Руської Народної Ради, а також два його політичні інтерв'ю в закарпатському щоденнику в ЗСА „День“ та чеській газеті „Tribuna“.

Дві статті до історичного розділу „Греко-Католицька Церква в Підкарпатській Русі“ та „Початки національного пробудження на Підкарпатській Русі“ цінні своїм змістом, первинно друкувалися в чеських виданнях. Першу перекладено в Америці на штучну „русинську“ мову, яку впорядники зберегли, а другу з чеської перекладено на літературну українську мову. Вважаємо, що так само добре можна було і першу статтю перекласти з книги „Podkarpatská Rus“ (Прага, 1923). До цього розділу повинна б відноситися і праця „Оборона кирилики“ (надрукована у відділі „Мовознавство“), тому що в ній ідеться про ширші справи, як тільки мова, про обряд, церковну автономію, східній обряд, календар та захист русько-української самобутности проти мадяризаторів.

Одне помітне враження складається з цих та інших історичних статтей А. Волошина: боротьбу проти мадяризації провадило також греко-католицьке духовенство.

Правда, були серед священиків і такі, які самі вели перед у мадяризації, але не можна судити цілу Церкву за антинародний характер її окремих речників. У самій же Церкві і серед самих священиків були прихильники однієї та другої орієнтації. Перечитуючи статті А. Волошина, переконуємося, якою важкою була ця боротьба та що патріотична частина духовенства, серед них і автор, відстоювала кириличну азбуку, східній обряд і українську-руську національність та мову. Тому не слід висувати загальні звинувачення, що Греко-Католицька Церква як цілість була промотором мадяризації.

У розділі педагогіки друкуються не чисто професійні праці і статті А. Волошина (вони здебільшого були опубліковані окремими книжками), але його виступи на педагогічних з'їздах про актуальні освітні проблеми Закарпаття. Крім того, тут опубліковано популярний огляд історії шкільництва Підкарпатської Руси від найдавніших часів до 1930 року та цінну новаторську статтю з 1942 року „Про шкільне право української держави“ (Науковий збірник УВУ, Прага).

(Закінчення буде)

Виклик Чорнобиля — святкування у Дітройті

Дітройт, так як і інші українські громади гідно і достойно відзначив 10-ліття чорнобильської трагедії. Для належного відзначення створено громадський комітет, до участи в якому запрошено усі громадсько-суспільні і молодіжні організації, школи і церкви. Комітет, який працював під патронатом Української Американської Координаційної Ради і Українського Конґресового Комітету Америки, очолила голова Мишиґенського Відділу Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля мґр Рома Дигдало. До екзекутиви увійшли: заступниця голови Зеня Юрків, українська секретарка д-р Оксана Бабич, англомовна секретарка Лариса Витвицька-Ґізо і скарбник Всеволод Гнатчук. Комітет заплянував широко закроєну акцію: Соборне Богослуження, академію, збірку крови, висилку освідомлюючих матеріялів до американських шкіл Мишиґену, як також пресові і радієві інформації про Чорнобиль.

На головного українського промовця запрошено амбасадора України до Організації Об'єднаних Націй Анатолія Зленка, а на американського, сенатора Карла Левіна. Головні святкування відбулися у неділю, 28 квітня 1996 року. Найперше о год. 3:30 пополудні відбулися соборні моління за живих і померлих жертв Чорнобиля в українській католицькій церкві св. Йосафата у Воррен, при сослуженні 14-ох священиків під проводом українського православного Єпископа Олександра Биковця. Принагідну проповідь сказав о. Вернард Панчук ЧСВВ. Співав хор церкви св. Йосафата. Після Богослуження у парафіяльному осередку церкви відбулася академія з участю 450 осіб. Програму відкрила голова комітету мґр Р. Дигдало. Вона коротко пригадала про причини і наслідки цієї трагедії, яка сколихнула сумління не лише України але і цілого світу. Одноминутною мовчанкою вшановано пам'ять жертв. Опісля Христина Липецька відспівала американський і український гімни. Дальше ведення програми мґр Р. Дигдало передала у досвідчені руки викладача Вейнського університету мґр Віри Андрушків. Після короткого привіту вона попросила до слова сенатора К. Левіна. К. Левін пригадав, що він все прихильно ставиться до України, і подав до відома, що вніс у Сенаті резолюцію з нагоди 10-ої річниці чорнобильської трагедії з проханням помогти Україні у процесі забезпечення Чорнобильської атомної станції чи евентуального її закриття.

Опісля В. Андрушків попросила до слова головного промовця амбасадора А. Зленка. Його виступ був дуже цікавий, тому що прелеґент подав багато найновіших інформацій про правдиві розміри наслідків чорнобильської аварії, про які західний світ або не вповні поінформований, або їх промовчує. Його доповідь була базована на численних статистичних даних. Західні держави не надто спішаться з конкретною допомогою, хоча обіцяють помогти. Велика частина бюджету України призначена на частинне покриття коштів зв'язаних з Чорнобилем, що сповільнює піднесення економічного рівня України. Прелеґент вірить, що незважаючи на передбачені довготривалі відємні наслідки чорнобильської трагедії, Україна все ж таки зуміє побороти ці непередбачені труднощі й стане економічно сильною. Після слова амбасадора А. Зленка виступав хор Середньої Школи Непорочного Зачаття, який під управою учительки Х. Липецької відспівав „Реве та стогне Дніпр широкий" і „Задивилась моя Україна". Виступ хору був дуже тепло прийнятий. Опісля Христя Качан і радний міста Воррен Михайло Чупа прочитали проклямації від різних урядових осіб.

Наступним був виступ маєстра Володимира Щесюка, який виконав на скрипці „Романс" Ґлієра і „Мрії" Косенка, в супроводі своєї дружини Люби Щесюк. Під кінець програми виступила оперна співачка меццо-сопрано Х. Липецька. Вона при супроводі Ольги Соловій відспівала „Молитву" Шевченка, „Горить моє серце" Лесі Українки і „Елегію" М. Стельмаха. Кінцевою точкою програми було відчитання В. Євич уривків листів подяки від жителів чорнобильської округи за жертвенну постійну допомогу від місцевого фонду Допомоги дітям Чорнобиля. Вкінці В. Андрушків подякувала виконавцям програми за їхній вклад праці і присутнім за участь. Імпрезу закінчено піснею „Боже вислухай благання" за новим текстом. Слід підкреслити, що обгортку програми виконав мистець Роман Бараник, а сцена була оформлена відомим з цієї ділянки мистцем Володимиром Дигдалом.

Вечером того самого дня відбулася зустріч представників організацій з амбасадором А. Зленком в Українськім Культурнім Центрі. Цю зустріч відкрив голова місцевого відділу Української Американської Координаційної Ради Зенон Василькевич. Після вечері З. Василькевич представив амбасадора А. Зленка, який поділився з присутніми думками відносно найновіших подій в Україні, зупинюючись у першу чергу на економічному аспекті як також на співпраці з невсе приязними „сусудами". Він, як професійний дипломат документував свої слова фактами. Дальшу частину програми провадив голова місцевого відділу Українського Конґресового Комітету Америки мґр Б. Потапенко. Після доповіді був час призначений на питання і відповіді. До прелеґента було багато питань на різні актуальні, часто болючі теми, на які амбасадор давав вичерпні відповіді. Зустріч закрив Б. Потапенко, подякував голові Громадського Комітету за її вклад праці при влаштуванні святкувань та амбасадорові А. Зленкові за його інформативну доповідь. Відспіванням „Ще не вмерла Україна" програму вечора закінчено.

У зв'язку із святкуванням відбулася збірка вітамін, медикаментів і одежі для жертв Чорнобиля, як також підписувано петиції до президента Клінтона і членів Конґресу відносно допомоги для України внаслідок чорнобильської аварії.

У понеділок, 29 квітня, амбасадор А. Зленко дав доповідь у Вейнському університеті, темою якої було „Україна — 10 років після Чорнобиля". Доповідь була для вибраних членів факультету Вейнського університету, а організатором і ведучою програмою була Віра Андрушків. У понеділок амбасадор мав також можливість оглянути Дітройт та деякі українські установи. Усі святкування 10-ої річниці знайшли відгук в американській пресі та інших середниках інформацій. Слід згадати, що Р. Дигдало була запрошена Першою Лейді Гілері Клінтон до Білого Дому на спеціяльне відзначення чорнобильської трагедії.

Думаю, що дітройтська громада гідно відзначила 10-ту річницю цієї, одної з найбільших трагедій світу, а України зокрема.

Зенон Василькевич

Частина Громадського Комітету — Виклик Чорнобиля 96 у Дітройті. (Сидять зліва): мґр Рома Дигдало, голова, амб. Анатолій Зленко, Зеня Юрків, заст. голови. (Стоять зліва): Л. Гевко, д-р П. Джуль, д-р О. Бабич, Л. Татух, Л. Витвицька-Ґізо, Л. Місьонґ, м-р В. Баран, В. Євич, М. Прийма, О. Марущак, В. Гнатчук, м-р В. Андрушків, З. Василькевич, д-р О. Гординський, В. Дигдало, Р. Зубар. Відсутні: д-р Л. Балтарович, О. Бігун, П. Гончаренко, Д. Федорко, І. Кочмар, В. і Л. Колодчин, І. Федорів, М. Татрин, Б. Середюк, мґр Б. Потапенко.

Йонкерс відзначив 10-ту річницю чорнобильського лиха

Діти і молодь в походіа

1Сумні десяті роковини вибуху ядерного реактора в Чорнобилі, який в наслідку привів до багатьох людських жертв і забруднення смертоносною радіяцією великої частини української території, були відзначені в м. Йонкерсі біля Ню Йорку, в неділю, 28-го квітня 1996 р.

О год. 4-ій по полудні в церкві св. Михаїла численно зібралися українці — мешканці Йонкерсу й околиць на чолі з представниками місцевих організацій: відділів УККА, ООЧСУ, Товариства кол. Вояків УПА ім. ген.хор. Тараса Чупринки, Організації Оборони Лемківщини й СУМ зі своїми прапорами. У молитовнім єднанні всієї української громади відслужено Молебень до Причистої Діви Марії в намірі українського народу, в сослуженні трьох священників: адміністратора парафії о. Мирослава Трояновського, о. Стефана Берези і о. Володимира Фіґоля. Після Богослуження зі словами співчуття до громади звернулися представники місцевої американської влади, яких привітав референт зовнішніх зв'язків Відділу УККА в Йонкерсі, адвокат Роман Козіцький.

Ніта Лові, депутатка Палати Репрезентантів Конґресу ЗСА, членкиня Демократичної партії, яка представляє виборчу округу Вестчестер, сказала, що „тепер, 10 років після вибуху, медичні дослідники очікують збільшення числа захворювань на грудного рака". Вона повідомила, що Конґрес виділив 5 млн. дол. на вивчення грудного рака в Україні і Білорусі. „Між населенням Вестчестерської округи і людьми в Україні, які дуже потребують нашої підтримки, нашого довір'я, і нашої любови, нав'язалося партнерство". Посадник міста Йонкерсу, яке є третім за величиною в стейті Ню Йорк, Джон Спенсер, висловлюючи співчуття українцям в річницю цієї небувалої трагедії, вручив Відділові УККА в Йонкерсі і окрузі Вестчестер текст проклямації, якою цей тиждень проголошується Тижнем Пам'яті Чорнобиля в Йонкерсі. Подібну проклямацію вручила Відділові УККА в Йонкерсі Вінченця А. Рестіяно, голова міської ради Йонкерсу. Вислови співчуття і солідарности надійшли також від губернатора стейту Ню Йорк Джорджа Патакі, в імені якого відповідну проклямацію вручив представник губернатора, стейтовий сенатор Н. Спано.

Після цього присутні сформували похід, який пройшов вулицями міста до Дому СУМ при Палісейд авеню, де відбулася жалібна академія. На чолі походу несено український і американський національні прапори і великий напис про 10-ліття чорнобильської трагедії, за ним ішли два чоловіки, зодягнені в білу спеціяльну одежу і протигазові маски, які представляли рятівників Чорнобиля, далі представники організацій зі своїми прапорами, священники, діти зі школи українознавства і СУМ у народних строях, решта громадянства. Несено багато транспорентів, які інформували про причини і наслідки цього нещасливого випадку.

В залі будинку СУМ спершу відправлено Панахиду у пам'ять жертв чорнобильської катастрофи в сослуженні вищезгаданих трьох священників, при чому співав парафіяльний хор, який під керівництвом д-ра Олега Сохана існує в Йонкерсі вже 40 років. Після того учні Школи Українознавства при парафії св. Михаїла в Йонкерсі відспівали під управою учительки співу Христі Балко молитву „Отче наш". Голова Ділового комітету для відзначення сумних роковин при Відділі УККА в Йонкерсі Дмитро Івасютин відкрив зібрання коротким словом, а тоді передав ведення програми Романові Козіцькому. Після відспівання американського національного гимну ансамблем „Промінь", представник Постійної місії України до ООН, перший секретар місії Володимир Решетник у своїй змістовній доповіді розповів багато маловідомих деталей про обставини і наслідки катастрофи. Елоквентну доповідь англійською мовою виголосила Наталка Невмержицька.

Мистецьку частину програми розпочав ансамбль „Промінь" з Ню Йорку під керівництвом Богданни Волянської двома піснями: „В країні мертвих" і „Кантата про Ісуса Христа". Широковідомий соліст Ярослав Гнатюк своїм чудовим баритоном з глибоким відчуттям зворушливо виконав пісні „Видиш, брате мій", „Чому мені сумно" і „Відлітають, мов чайки". Учні Школи Українознавства при парафії св. Михаїла в Йонкерсі, підготовані Христею Балко, рецитували вірші: „Моя невидима руїна", „Чорнобиль", і „Чорнобильська мадонна". Перед образом Чорнобильської Матері Божої, намальованої українською австралійською мисткинею Марусею Яроцькою, діти зложили квіти. Місцева українська письменниця Валентина Юрченко прочитала свій зворушливий вірш „Опалені горем" про чорнобильську трагедію. Ансамбль „Промінь", у своєму повторному виступі, своїми чудовими чистими голосами відспівав пісні „Під Твою милість", „Ой горе тій чайці" та „Марш України".

На закінчення, голова УККА в Йонкерсі Володимир Микула подякував представникові місії України до ООН Володимирові Решетнякові і його дружині, всім виконавцям і присутнім та членам Організаційного комітету за участь і працю. Академію закінчено відспіванням українського національного гимну.

Треба згадати, що під час цього зібрання проведено збірку на допомогу дітям-жертвам Чорнобиля, яка дала добрі результати. Заходами Організаційного комітету були видані летючки про 10-ту річницю Чорнобиля українською і англійською мовами. В місцевому щоденнику „Геральд Стейтсмен", який поширюється у Вестчестері, появилася в п'ятницю, 26-го травня 1996 р., редакційна стаття авторства В. Микули, голови Відділу УККА в Йонкерсі і Вестчестері, п. н. „Україна бореться з наслідками катастрофи", в якій говориться про потребу допомогти Україні в подоланні незвичайно тяжких наслідків вибуху в Чорнобилі. Дуже добрий репортаж про відзначення 10-ої річниці Чорнобиля в Йонкерсі появився в цій самій газеті в понеділок, 29-го травня 1996 р., а теж фотографії походу, на якій видно багато дітвори в національних строях.

Володимир Микула

Продовжують...

(Закінчення зі стор. 1)

йому нікого більше висунути на посаду прем'єр-міністра".

Міністер закордонних справ Геннадій Удовенко сказав, що "з одного боку є визначні позитивні зміни на макроекономічному рівні, з іншого — поглиблюється криза неплатежів шахтарям, працівникам бюджетної сфери", тому Президент вирішив, що економічні та політичні реформи треба здійснювати інтенсивніше й порадив Є. Марчукові "сконцентрувати свою діяльність у парляменті". Щодо П. Лазаренка, то "за час його губернаторства в реґіоні активізувалися процеси економічних реформ", що свідчить про наявність у нього здібностей і досвіду в їх проведенні.

Послідовним реформістом назвав П. Лазаренка депутат Верховної Ради України Олександер Ємець. В кулуарах поширилася інформація, що Президент попереджав членів Кабінету Міністрів, що не питатиме хто з них за резиґнацію Є. Марчука, а спитає виключно, хто "проти". Таких не знайшлося. Під час голосування за призначення П. Лазаренка утрималися тільки Віктор Пинзеник та Михайло Зубець. А наступного дня М. Зубець, виступаючи на телебаченні, сказав, що "Уряд нині сконсолідований і єдиний".

Директор Інституту трансформації суспільства Олег Соскін сказав: "Я вважаю, що в принципі нічого страшного не відбулося, оскільки в Україні щороку змінюється прем'єр-міністер. Єдине, що не міняється — це склад Уряду. Уряд залишається незмінним на протязі останніх шістьох років. Бо, як кажуть, комуністична номенклятура безсмертна". Він вважає, що на травень-червень завжди припадають піки соціяльної напруги і в таких ситуаціях необхідні рішучі заходи — кадрові зміни. Зате у Верховній Раді з'явився незалежний політик,"який може зформувати потужну свою команду". Проте О. Соскін вважає, що тепер зрезиґнувати повинен весь Уряд. Тільки тоді, коли в Кабінет Міністрів прийдуть справжні реформісти, можна буде розпочати радикальні реформи. Є. Марчук, на його думку, багато зробив, але не мав успіху тільки тому, що не зформував Уряд із радикальних реформістів.

АВТОМАТИЗАЦІЯ телефонічного сполучення, яка тепер панує, змусила до того, що телефонічне підприємство Ей-Ті енд Ті до кінця вересня звільняє з праці останніх телефоністок, які працювали для сполуки телефонуючих або давали відповідні інформації. Тепер все це відбувається через автомати і телефоністки не є потрібні.

ВІДДІЛ СПРАВ консументів в стейті Ню Джерзі розпочав доходження проти двох осіб, що збирали нібито на харитативні цілі, а показалося, що це було для власних користей. Вони підшивалися під харитативні акції широко відомі, наприклад, пошук за пропавшими дітьми.

КОМЕНТУЮЧИ події в Чечні, де росіяни ніяк не хочуть припинити бойові дії, московська „Общая Газєта" пише: „Знову стало соромно жити, як за Брежнєва. Тоді охоплювало відчуття ганебного безсилля при думці про афганську війну — і тепер це ж саме при думці про війну чеченську. Різниця, щоправда, в тому, що тоді найменший натяк „проти" потягнув би за собою заслання, як у випадку Андрєя Сахарова, або тюрму, як у випадку Толі Марченка. А тепер — будь ласка: виступай скільки хочеш, ніхто тебе не зачепить. Але й слухати не буде. Така особливість часу. Раніше за вільнодумство переслідували, тепер його ігнорують. Попередній голий король вимагав, щоб його вважали одягненим, — теперішній король просто не встидається. А тим часом це народна війна, і антинародна, адже наші війська здійснювали в Чечні каральну, злочинну ролю".

ПОДЯКА

В 40-ий день відходу у вічність нашого найдорожчого МУЖА, ТАТА і ДІДА

СВ. П.

ЛЮДВІКА ЯЦКІВА

буде відправлена поминальна СВЯТА ЛІТУРГІЯ

в суботу, 8-го червня 1996 р. о год. 7:30 веч. в церкві св. Миколая в Пассейку, Н. Дж.

Про молитви за спокій душі покійного просить

РОДИНА

„Король Кривобородько“ — театральна вистава в Дітройті

Замріяний травень знову вбрався у свої розкішні зелені шати. Саме цієї казкової і благодатної пори відбулася щорічна театральна вистава української середньої школи Непорочного Зачаття в Дітройті. Учні 12-ої кляси, які залишають нашу школу, поставили п'єсу-комедію на п'ять відслон за німецьким примірником Василя Сафроніва-Левицького. Вистава відбулася в п'ятницю, 3-го травня ц. р., у шкільній авдиторії.

П'єса ця про горду і примхливу королівну, яка відкинула пропозиції понад 100 женихів і виходить заміж за жебрака, який, як пізніше виявляється, був королем Кривобородьком. „Чи пізнаєш, королівно, цю пісню мого серця, що я співав тобі, як ти ішла зі мною на злиденний жебрацький хліб? Твої терпіння і важка праця зламали твою гордість і пиху і ти стала добра та покірна. Тепер час твоєї кари скінчився. Ти ще сьогодні будеш королевою, бо я, твій чоловік, я не жебрак, я король Кривобородько, а ти — моя королева. Коли ти, королю, поклявся віддати свою дочку за першого жебрака, що прийде у твій замок, я переодягнувся за жебрака, щоб таки взяти твою дочку за жінку і вигнати з її серця пиху і гордість. Тепер я знову король, а це моя кохана королева“.

Хоч цей театральний виступ для всіх акторів — перший в їх житті, треба признати, що є серед них багато вроджених талантів. Вони виконали свої ролі чудово.

Лев Площанський в ролі короля Кривобородька та жебрака був знаменитий — це актор широких можливостей, він може перевтілюватись від короля до жебрака, від драми до комедії, від суворости до ніжности, та ще він додав до цієї ролі візуально динамічний елемент. В нього справжній талант до акторства та комізму.

Еріка Раффо, як королівський блазень, чарувала публіку і грою, і дотепом.

Андрій Куцло — король-батько химерної королівни, грав дуже пластично в строгих контурах батька, вчувся в свою ролю, повний поваги та шляхетности, часами доходив до професійного рівня. Гарна постава та чудовий королівський стрій робили його справжнім королем.

Таня Рудницька — на початку п'єси як горда і химерна королівна, а потім — покірна жінка жебрака, виявила себе чудовою акторкою.

Л. Миколенко, Т. Савка, Ю. Ковальчук, Т. Стрихар, М. Вайгл, Г. Евич, П. Взьола, К. Дуган і М. Собіяк полонили глядачів своєю грою на сцені.

Чудові строї, витримані в стилі, зробили дуже гарне враження на глядачів.

Працю у підготові та проведенні п'єси з великим ентузіязмом здійснили Андрій Смик та Світлана Площанська — керівники та вчителі української мови в нашій школі на чолі з директором Михайлиною Вейгл. Тому і були нагороджені вони букетами квітів.

Ведучою програми була Ненсі Вітале, яка своє завдання виконала з ентузіязмом.

Г. Рудницька і Л. Площанський збирають овації після п'єси.

Характеризували акторів: Л. Китаста, М. Кунинська, А. Дуган, А. Куцло, М. Миколенко, Н. Рудницька, С. Савка. Технічне оформлення: Тобіас Гакстон та Василь Пишняк.

Дуже приємно підкреслити, що заля була вщерть заповнена глядачами, гарно прибрана квітами і присутнім здавалося, що то замок. Присутні нагородили акторів теплими і довгими оплесками, виявляючи своє захоплення та вдячність. Після вистави Клюб батьків на чолі з Лідією Вробелевською гостив всіх присутніх солодким та кавою.

Постановка цієї п'єси дала присутнім нагоду переконатись, яке велике завдання виконує наша школа, бо зі сцени лунала чиста українська мова. Це служить доказом потреби існування нашої школи. Як писав Константин Ушинський: „Мова народу — кращий нев'янучий і вічно відновлюваний цвіт його духовного життя, що починається далеко за межами історії. Мова є найважливішим, найбагатшим зв'язком, що з'єднує віджилі, живучі та майбутні покоління народу в одну велику історичну живу ціль. Вона не тільки виявляє собою життєвість народу, але є якраз саме те життя. Коли зникає народна мова — народу більше нема!“

Тому плекаймо і вивчаймо нашу мову, а де це можна зробити краще, як не у нашій українській середній школі Непорочного Зачаття?

Христина Годів-Юзич

Посвячення пропам'ятної таблиці на військовому цвинтарі у Форт Кастер

На великому червоному камені прикріплена таблиця з бронзи, на якій видніє напис: „Присвячена пам'яті і честі всіх жінок і мужчин, які служили у збройних з'єднаннях Америки і віддали життя своє за демократичні ідеали і традиції нашої держави“.

Дня 21-го квітня ц. р. Українсько-Американські Ветерани, Станиця 101, відслонили пропам'ятну таблицю на військовому цвинтарі в Бетл Крік, Миш., Воно відбулося з повними військовими почестями і буде мати історичне значіння, бо це було зроблено перший раз і залишиться непроминальною пам'яткою.

Військовий цвинтар у Бетл Крік — це другий щодо величини військовий цвинтар в Америці. Він обіймає 770 акрів і по обох боках впроваджуючої дороги висять 202 прапори.

В квітні цього року Управа Українсько-Американських Ветеранів відбула свою квартальну конференцію, в якій взяли також участь представники комбатанських організацій з інших міст Америки. Постановлено відбути конвенцію у вересні 1996 року в Філядельфії, а відзначення 50-ліття організації на Союзівці в 1997 році.

На відкриттю цієї таблиці був також присутній конгресмен Дейвид Бонйор. Степан Віхар, командир УАВ стейту Мишиґен, представляючи його, подав ряд його заслуг для української громади та її справ. В першій мірі його настирливі старання для забезпечення допомоги Україні в висоті 225 млн. дол., допомога при опрацюванні кодексу комерційного права для України, справа Мирослава Медведя, якого американські власті силою віддали большевицьким властям, його зацікавлення справою львівських студентів менаджменту — це тільки частина справ, які виявляють його позитивне наставлення до української громади.

День 21-го квітня був дуже відповідним для цього відкриття. В ньому взяли також участь дивізійники на чолі з підполковником Мирославом Маланюком. Адміністратор цвинтаря Боб По привітав гостей та розказав дещо про цвинтар. Покликаний до слова командир Дмитро Боднарчук говорив про геройські діла українців в американській армії, згадуючи Миколу Міню і Володимира Гординського. Степан Віхар пригадав „Смертний батаанський марш“, в якому українець полковник Калакука врятував життя 5,000 американським воякам. Командир Олег Цеплий згадував про труднощі при встановленні цієї таблиці та закликав до єдности українсько-американських ветеранів. Отець Вернард Панчук, капелян Станиці 101 і колишній командир американського корпусу морської піхоти, посвятив таблицю, згадуючи не тільки тих, що служили у війську, але й тих, які віддали своє життя в обороні ідеалів, які зробили Америку могутньою.

Два відділи почесної варти 42-ма гарматними пострілами віддали честь поляглим воїнам. Промовляв ще раз адміністратор Боб По, який провів присутніх по цвинтарі. Для Станиці 101 Українсько-Американських Ветеранів це була історична подія. Вона утвердила назавжди пам'ять про українських героїв американської армії.

Як сказав колись майор Майкл О'Донелл, який загинув у В'єтнамі: „Затримайтеся на хвилину та обійміть тих лягідних героїв, яких ви залишили позаду“.

Степан Віхар

Група УАВетеранів під час посвячення таблиці

НЕ РЕДАКТОР, А СПІВРЕДАКТОР

У ч. 92 „Свободи“ з 15-го травня була поміщена інформація п. з. „Роман Завадович повернувся в Україну“, в якій сказано, що Роман Завадович був довгі роки редактором дитячого журналу „Веселка“. Насправді Р. Завадович був співредактором, взглядно довголітнім членом редакційної колеґії „Веселки“. — **Ред.**

Новий провід Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка

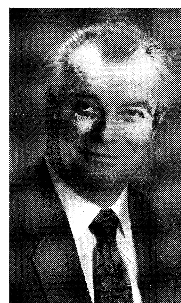
В лютому 1996 року відбулися в Дітройті чергові Загальні збори Української Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка. На зборах вибрано новий провід та нового мистецького керівника організації.

Управа: голова — Арнольд Бірко, перший заступник — Марко Фаріон, другий заступник — Юрій Юрків, писар — Ярема Цісарук, писар — Олег Мороз, скарбник — Володимир Мурга; вільні члени — Стефан Когут, Роман Кассараба і Юрій Педенко, хронікар — Іван Керницький; Контрольна комісія: Зенон Крислатий, Микола Житовка, Тарас Махлай; Мистецька рада: Арнольд Бірко, Марко Фаріон, Ярема Цісарук; мистецький керівник — Олег Махлай.

Уступаючий голова Стефан Когут перебрав провід капелі в ту критичну хвилину, коли після тріюмфів в Україні 1991 році мимоволі виринули сумніви „Що буде далі?“ Він скристалізував дальшу місію капелі, а саме, залишитися амбасадором української пісні і культури в тому середовищі, в якому ми знаходимся. Користуючись широким організаційним досвідом, надбаним в багатьох американських професійних організаціях. С. Когут знайшов спосіб не лише запобігти фінансовій кризі, яка грозила капелі, але також і придбати фонди на ще один похід. Отже тріюмфальне турне капелі в 1994 році по південній Україні і Криму відбулося у великій мірі завдяки фінансовій ініціятиві С. Когута. За його каденції (1992-96) капеля відбула три концертові турне та випустила перші в своїй історії компактні диски і відео.

Маестро Володимир Колесник перебрав мистецький провід капелі в 1985 році після смерти св. п. Григорія Китастого. Приніс до капелі широкий музичний досвід, професійність і безкомпромісове стремління до високого музичного рівня. Надав вокальному ансамблеві відповідну і так потрібну хорову дисципліну, а інструментальний ансамбль бандуристів підніс до рівня, ще досі не досягненого ансамблями в Україні. Тим уможливив виконання цілого ряду творів Гната Хоткевича, яких ніде не виконувалося ще із 20-их років. Проте його найбільшою заслугою для капелі — це два монументальні і тріюмфальні турне по Україні в 1991 і 1994 роках, якими капеля закінчила один етап своєї діяльности і здавала іспит перед українським народом. Без залізної волі маєстра Колесника ці подорожі ніколи не відбулися б.

Капеля бандуристів ім. Т. Шевченка висловлює щире кобзарське спасибі маєстрові Колесникові та уступаючому голові С. Когутові за труд, жертвенність і за чесно і добре виконану працю.

А. Бірко.

О. Махлай.

Новий голова капелі Арнольд Бірко народився 8-го лютого 1930 року в родині Патра та Ольги Бірко, студентів Уманського Сільсько-Господарського Інституту. Невдовзі після народження сина батьки закінчили інститут і переїхали до Києва. У вересні 1937 року батько Арнольда був заарештований і засланий на Колиму. Йому пощастило і він повернувся додому через три роки, тобто у вересні 1940 року. Потім війна, відступ з німцями і еміграція від 1944 до 1949 року в Німеччині, а потім в ЗСА, по сьогоднішній день. Середню освіту закінчив в Німеччині, а університет на електроінженера уже в Дітройті. Бандурою і капелею почав цікавитися після одружіння з Наталкою Шрубович, дочкою бандуриста Михайла Шрубовича. Почав тому, що до приїзду до ЗСА бандури ніколи не чув і не бачив. В 1962 році приєднався до капелі як басист-ученик, і так почав свою музичну кар'єру. За час перебування в капелі, крім грання на басі-бандурі, виконував функції господаря, другого заступника голови, в додатку був діяльний в озвученні капелі, записах та обробках програм для плит, касет та компактних дисків.

На мистецького керівника капеля вибрала бандуриста із своїх власних рядів. Молодий бандурист, професіоналіст — адвокат Олег Махлай народився в Клівленді в 1969 році. П'ятилітньою дитиною почав науку на фортепіяні, а через два роки додав ще й скрипку. Недовго опісля розпочав лекції бандури і часто бував на лекціях, де св. п. Г. Китастий учив братів Олега та передавав кобзарські традиції. В 1983 році почав формальні музичні студії у консерваторії ім. Болдвина Воллеса, де також учився музичної теорії, історії, дириґентури та співу. Як скрипаль належав до вибраної Молодечої клівлендської симфонічної оркестри. В підготовчій консерваторії, в шкільній оркестрі, а пізніше в університеті, займав пост концертмайстра. В ділянці фортепіяну О. Махлай був головним акомпаніятором при багатьох хорових одиницях. В 1985 році виграв фортепіяновий конкурс в консерваторії, виконуючи 23-ій концерт Моцарт в „Соль мажорі“. Рік пізніше повторив свій тріюмф, цим разом виконуючи Бетовена 1-ий концерт в „До мажорі“. В 1987 році, на фестивалі об'єднаних хорів і симфонічної оркестри у Пармі, Огайо, відіграв сольову фортепіянову партію у „Хоральній симфонії“ Бетовена.

У 1987 році О. Махлай закінчив середню школу третій із 360-их учнів. Одержав відзначення Phi Beta Cappa, National Honor Society, нагороду за найкращий написаний твір у міському конкурсі і чесленні стипендії. Закінчив також і „Рідну Школу“. В роках 1987-91 був студентом в Кейс вестерн різерв університеті, де студіював музичну теорію, історію, дириґентуру та біологію. Під час студій одержав різні нагороди. Закінчивши університетські студії „Магна кум лявде“, О. Махлай поступив на правничі студії в Стейтовому університеті Огайо. Закінчив студії і був прийнятий до правничої палестри в 1995 році. Під час правничих студій одержав нагороду.

В 1985 році О. Махлай перебрав дириґентуру хору при церкві св. Володимира в Пармі, функцію яку сповняв до своєї смерти кобзарський батько Олега — св. п. Г. Китастий. Цей хор записав концерт колядок, який передано через „Голос Вільна Европа“. В 1987 році цей хор також записав Великодню Літургію, яка ішла на хвилях „Голосу Америки“. О. Махлай був заступником дириґента при симфонічній оркестрі у Пармі та часто дириґував багатьма музичними одиницями. Крім формальних музичних студій, часто брав участь в дириґентських курсах, наприклад, два роки в Едмонтоні на курсах, які провадив дотепершній мистецький керівник капелі маєстро В. Колесник. В 1988 році брав участь в Міжнародному музичному інституті в Больцано, Італія. В літі 1993 року служив перекладачем українського права на англійську мову при українському парляменті в Києві. Цього ж самого року брав участь в пропам'ятному записі творів К. Стеценка в церкві св. Покрови в Києві і продириґував концертом церковної музики, який виконав київський ансамбль церковної музики в дні 14-го липня 1993 року.

О. Махлай належить до Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка від 1987 ро-ку. Починаючи з 1990 ро-ку, він також був інструктором бандури, а опісля музичним керівником і комендантом на кобзарському таборі в Емлентоні, Па. В 1991 році, під час першої тури капелі по Україні, він грав на басі-бандурі. Від 1993 року виконує функції заступника мистецького керівника. Під час концертових поїздок капелі 1994 році по південній Україні і Криму та по західній Канаді в 1995 році продириґував частиною концертів і був дуже тепло прийнятий публікою.

Члени капелі вірять, що мистецька праця під проводом нового мистецького керівника О. Махлая задержить високий мистецький рівень та традиції маєстра В. Колесника і його попередника св. п. Григорія Китастого.

Нова адреса капелі: Arnold Birko, 17233 Vacri Lane, Livonia, MI, 48152; tel.: (313) 261-9878, (313) 390-4169 (праця).

Ярема Цісарук

ТЕНІСОВІ ЗМАГАННЯ НА СОЮЗІВЦІ 1996

6-7-го липня	Індивідуальні першості УСЦАК-Схід
3-4-го серпня	Подвійні ігри
31-го серпня — 2-го вересня	Першенства УСЦАК
28-29-го вересня	Клюбові першенства КЛК